

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 15 czerwca 1955 r.

w sprawie zakresu świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia dla członków rodzin żołnierzy zasadniczej służby wojskowej oraz żołnierzy zwolnionych z tej służby i ich rodzin.

Na podstawie art. 5 ust. 4 dekretu z dnia 6 września 1951 r. o szczególnych uprawnieniach i ulgach dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin (Dz. U. z 1954 r. Nr 55, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Członkom rodzin żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową, żołnierzom zwolnionym z zasadniczej służby wojskowej oraz członkom ich rodzin przysługuje prawo do bezpłatnego korzystania z leczenia ambulatoryjno-domowego i leczenia szpitalnego w zakładach społecznych służby zdrowia.

2. Za leki, wydawane przez apteki otwarte, osoby wymienione w ust. 1, ponoszą opłaty w wysokości ustalonej dla ubezpieczonych. Pozostałą część opłat ponosi Państwo z budżetu centralnego Ministerstwa Zdrowia.

3. Osoby wymienione w ust. 1 nie mają uprawnień do bezpłatnych świadczeń z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego, protez i środków pomocniczych, a także do otrzymywania świadczeń zastępczych przewidzianych dla ubezpieczonych. Ograniczeń powyższych nie stosuje się do żołnierzy i członków ich rodzin, jeżeli świadczenia te przysługują im z innego tytułu (z tytułu pracy, inwalidztwa, itp.).

§ 2. Członkami rodziny, uprawnionymi do korzystania ze świadczeń przewidzianych w zarządzeniu, są:

- a) żona, dzieci, (własne, przysposobione i pasierbowie) oraz rodzice, jeżeli osoby te w chwili powołania żołnierza do służby wojskowej pozostawały z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i w przeważającej mierze były na jego utrzymaniu — jednakże rodzice jedynie w przypadku, gdy są niezdolni do pracy zarobkowej lub przekroczyli wiek: ojciec — 60, a matka — 50 rok życia,
- b) inni członkowie rodziny żołnierza, którym uprawnienia w zakresie bezpłatnego leczenia nadał Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. Uprawnienia do świadczeń określonych w § 1 ust. 1 i 2 przysługują:

- 1) żołnierzowi — przez okres 30 dni od daty zwolnienia go z zasadniczej służby wojskowej, jeżeli w chwili powołania do tej służby był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, a w innych przypadkach — przez okres 60 dni od tej daty,
- 2) członkom rodziny (§ 2) — przez okres, w którym żołnierz odbywa zasadniczą służbę wojskową oraz odpowiednio przez okres 30 lub 60 dni po zwolnieniu go z tej służby.

§ 4. Dzieci żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową mają pierwszeństwo w przyjmowaniu do żłobków, domów zdrowia, prewentoriów, domów małych dzieci oraz domów matki i dziecka.

§ 5. Dowodem uprawnającym do korzystania ze świadczeń, o których mowa w §§ 1 i 4, jest zaświadczenie organów wojskowych stwierdzające odbywanie przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej bądź zwolnienie z tej służby oraz zaświadczenie prezydium gromadzkiej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub rady narodowej osiedla właściwej ze względu na miejsce zamieszkania rodziny żołnierza, stwierdzające pozostawanie członków rodziny żołnierza na utrzymaniu żołnierza i we wspólnym gospodarstwie domowym, jak również niezdolność do pracy zarobkowej.

§ 6. Uchyła się zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 7 listopada 1951 r. w sprawie zakresu świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia dla rodzin żołnierzy kadrowej służby wojskowej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1315).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 22 września 1954 r.

Minister Zdrowia: w z. B. Bednarski